

Literat #12

Godišnjak Društva dubrovačkih pisaca

Dubrovnik, prosinac 2021.

Dvanaesti godišnjak Društva dubrovačkih pisaca *Literat* ujedno je 75. Društvovo izdanje od osnutka 2009. godine. Zanimljivo je koliko je misaono i emotivno bogato proputovanje zapravo nevelikim opsegom stranica ovog broja, na kojima se ne gravitira jednom težištu ili ne ukopava u istoznačne silnice, nego se riječ devetnaest auktora kaleidoskopski amalgamira u ukusnu književnu smjesu godišnjaka sved uzbujajuću na načelu na kojemu je Društvo i nastalo: dubrovački pisci pronalaze dubrovačkog nakladnika. Valja napomenuti kako, rečenome načelu sukladno, nakladnik već godinama blagonaklono podupire prve, ali smjele i nipošto zanemarive, koračaje pridošlica u auktorski svijet, paralelno njegujući polirani spjev ili narativ iskusnih meštara pera, već naširoko poznatih i priznatih umjetnika pisane riječi.

Prati li urednički slijed, svoj susret s *Literatom* 12. čitatelj će započeti ponirući u esej Maria Kopića napisan „povodom dvije stotine godina od rođenja Dostojevskog“ u kojem pisac, između ostaloga, nudi recepturu za „drugu europsku renesansu Dubrovnika“, nakon kojega će moći *gustati* u jednočinki Davora Mojaša koja „događa se u vrijeme otkazanih pirova“ i, prije pjesničkog niza, uskladiti svoj sat dok s Vedranom Benićem *dirava* Gradom ne toliko davno minulo vrijeme.

Pjesnički niz otvaraju pjesme moguće najveće američke pjesnikinje Emily Dickinson u izvrsnom prijevodu i prilagodbi najglasovitijega živućeg dubrovačkog barda akademika Luka Paljetka, kojega redom nastavljaju Barbara Klepić, Irja Jerković, Tajana Martić, Josipa Garilović, Ana Brnin, Bruno Di Reda, Galaktički Vapaj (Ivan Cikatić), Vojo Šindolić, Nikša Kušelj, Stanko Krnjić, Ivan Kramar i Marija Laptalo. Ponirući u se ali i u pore tradicije i današnjeg društva, napose – što namjerno, što slučajno – stanovite praobrasce, štoviše ideju ljudskog, prostora i vremena kao takvu, rečene pjesnikinje i pjesnici pjevajuć titraju strune istine događajnosti, sensibilitetâ i svjetonazorâ što kod čitatelja nužno spontano rezonira zazivom prepoznavanja i spontane bliskosti, pa i s onim nepoznatim ili manje poznatim, sada premošćenim obalama.

Glavna urednica Ivana Lovrić Jović i izvršni urednik (i ujedno predsjednik Društva) Boris Njavro čitatelju potom podastiru dvije, dakako dubrovačke, priče Stanislave Nikolić Aras pod naslovnom *ombrelom* „Zijev babljeg ljeta“ napučene *kolurima* i aromom i ćutnjom i sa svakim retkom sve glasnijim pozivom na neodgodivo posvemašnje uranjanje u posvemašnju divotu našega

krajobraza. Kratkom pričom „Gubitnica“ Bruno Lucić zanimljivo i spretno potom čitatelju otkriva svijest protagonistice u neugodnom životnom trenutku, „čiji bi život, da je film, dobio 'grm' Zlatnih malina“, a lirski gust i značenjski slojevit putopis „Zaljev ukrštenih sudbina“ Domagoja Vidovića povest će zatim čitatelja od Kotora do Ratca.

Tekstom Borisa Njavra u spomen „istinskom gosparu i legendarnom dubrovačkom profesoru, jednom od najzanimljivijih osobnosti dubrovačke povijesti“, povjesničaru umjetnosti, romanopiscu i suosnivaču Društva dubrovačkih pisaca Tomislavu Tomu Kuljišu, zaokružuje se ovaj broj godišnjaka koji također sadrži popis svih dosadašnjih izdanja Društva dubrovačkih pisaca i kojega je omot, kao i one prethodnih *Literata*, predivno uresila Nora Mojaš.

Srdačno preporučujem ove zanimljive i ukusno isprepletene niti proze i poezije svim ljubiteljima lijepe riječi.

Vinko Rožić